

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **T. N. S.**, zastoupen JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou, advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 1. 2022, č. j. 114 A 5/2021 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Bc. Marcely Oškrdové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra (dále též „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 21. 4. 2021 č. j. OAM -427-47/ZR-2020 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, a podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovilo lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal

žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 31. 8. 2021, č. j. MV-89172-4/SO-2021, zamítla, a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalované brojil žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že v daném případě byly dány důvody pro zrušení žalobcovy zaměstnanecké karty. Správní orgány nepochybily, jestliže nepřistoupily k zastavení řízení dle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) poté, co platnost dané zaměstnanecké karty uplynula, neboť žalobce před jejím uplynutím požádal o její prodloužení. Zaměstnanecká karta proto byla i nadále považována za platnou a správní orgány byly oprávněny její platnost zrušit. Krajský soud dále vyhodnotil, že oznámení o zahájení správního řízení ze dne 5. 2. 2020 obsahuje dostatečné vymezení předmětu řízení (zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož neplní na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno). Oznámením ze dne 19. 5. 2020 správní orgán pouze upřesnil právní kvalifikaci předmětu řízení tak, aby korespondovala s aktuálním skutkovým stavem věci. V daném případě tedy nebylo pochyb, že bylo vedeno jediné správní řízení, přičemž jeho předmět byl jednoznačně vymezen. Námitky stěžovatele ohledně vedení správního spisu označil krajský soud za obecné a spekulativní. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které předně namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se povinnosti správních orgánů zastavit řízení. Dle stěžovatele nelze dovozovat kontinuitu práva držitele zaměstnanecké karty a práva cizince pobývajícího na základě fikce pobytu, jak činí správní orgány i krajský soud. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že jelikož již uplynula doba platnosti jeho zaměstnanecké karty, zaniklo právo, kterého se řízení týká, tj. předmětná zaměstnanecká karta. V řízení před správními orgány tak odpadl jeho důvod a mělo být ve smyslu § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno. Krajský soud se s danou námitkou dostatečně nevypořádal a své rozhodnutí proto zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel dále zpochybnil oznámení o zahájení řízení, které dle jeho názoru neobsahuje řádně vymezený předmět řízení, jelikož v něm absentuje popis skutku, kterého se měl stěžovatel dopustit. Dle stěžovatele bylo nadto správní řízení zahájeno dvakrát, v případě druhého řízení zahájeného oznámením ze dne 19. 5. 2020 proto existuje překážka litispendence. Posouzení krajského soudu, který vyhodnotil oznámení ze dne 19. 5. 2020 jako opravu právní kvalifikace, je dle stěžovatele nepřezkoumatelné. Stěžovatel konečně namítl, že spisová dokumentace správních orgánů byla vedena v rozporu se zákonem. V předmětné dokumentaci byly prováděny opravy čísel jednacích a původní sběrný arch byl odebrán a nahrazen novým (psaným na počítači). Stěžovatel na základě

citovaného dovodil pochybnost o tom, zda spisový materiál obsahuje veškeré dokumenty, které s daným řízením souvisí, resp. o tom, zda nebyly některé materiály odebrány. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se zcela ztotožnila se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud úvodem rekapituluje podstatné skutkové okolnosti posuzované věci.

[8] Z obsahu správního spisu se podává, že stěžovatel pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 2. 11. 2018 do 1. 11. 2020. Jako zaměstnavatel byla uvedena společnost HTV MARKET, s. r. o., IČO 02218810, sídlem Bavorovice 128, Hluboká nad Vltavou. Pracovní místo bylo specifikováno jako: technický pracovník v údržbě (senior technik údržby – správci objektů) s místem výkonu práce: 5. května 2899, Louny.

[9] Dne 9. 4. 2019 obdržel správní orgán prvního stupně podnět od Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Louny, v němž bylo uvedeno, že zaměstnavatel HTV MARKET s. r. o. zrušil dne 11. 1. 2019 provozovnu na adrese 5. května 2899, Louny, ale stále má obsazená dvě pracovní místa, mj. na zaměstnaneckou kartu stěžovatele.

[10] Dne 12. 2. 2020 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 5. 2. 2020, č. j. OAM-427-3/ZR-2020 (dále též „oznámení ze dne 5. 2. 2020“), ve věci řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.

[11] Dne 12. 3. 2020 nahlédl zástupce stěžovatele do spisu a dne 17. 4. 2020 stěžovatel oznámil změnu pracovního poměru s tím, že s účinností od téhož dne uzavřel nový pracovní poměr s týmž zaměstnavatelem HTV MARKET s. r. o., s pracovním zařazením pracovník potravin – rozvoz potravin seniorům nad 70 let věku, a místem výkonu práce MAXI HIT, Pražská 2650, Žatec, na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 15. 4. 2020.

[12] Dne 19. 5. 2020 vydal správní orgán prvního stupně pod č. j. OAM-427-20/ZR-2020 na základě zjištění nových skutečností (oznámení stěžovatele o změně pracovního poměru, na základě kterého stěžovatel účel pobytu na území opět začal plnit) opravu právní kvalifikace oznámení ze dne 5. 2. 2020. V něm změnil právní kvalifikaci předmětného řízení na § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, dle kterého se zahájí řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v případě, že cizinec neplnil v době platnosti zaměstnanecké karty na území účel, pro který mu byla vydána.

[13] Dne 21. 5. 2020 se stěžovatel dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně k výslechu za přítomnosti tlumočníka, avšak odmítl odpovědět na jakoukoli otázku. Návazně stěžovatel požádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

[14] Dne 21. 4. 2021 vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým zrušil platnost stěžovatelovy zaměstnanecké karty z důvodu, že stěžovatel v době platnosti zaměstnanecké karty po převážnou část této doby neplnil účel, pro který byla vydána, neboť v době od 11. 1. 2019 do 17. 4. 2020 nevykonával závislou práci pro zaměstnavatele HTV MARKET s. r. o. na pracovní pozici technický pracovník v údržbě s místem výkonu práce na adrese 5. května 2899, Louny. Správní orgán vycházel ze zjištění, že dne 11. 1. 2019 byla provozovna zaměstnavatele HTV MARKET s. r. o. na uvedené adrese místa výkonu práce stěžovatele zrušena a zaměstnavatel na této adrese poté nevykonával žádnou podnikatelskou aktivitu, stěžovatel proto nemohl vykonávat práci na pracovním místě, pro které mu byla vydána zaměstnanecká karta. Změnu zaměstnavatele však oznámil až 17. 4. 2020. Účel povoleného pobytu tak stěžovatel neplnil po dobu 15 měsíců z celkem 24 měsíců povoleného pobytu (platnost zaměstnanecké karty byla stanovena od 2. 11. 2018 do 1. 11. 2020), tedy převážnou část povoleného pobytu. Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že v daném případě nebylo namístě zastavit řízení o zrušení zaměstnanecké karty s ohledem na to, že již uplynula doba platnosti, pro kterou byla vydána (1. 11. 2020). Stěžovatel totiž před uplynutím doby platnosti zaměstnanecké karty požádal o její prodloužení, a tudíž se povolení dlouhodobému pobytu považuje podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců stále za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Správní orgán shrnul, že jelikož řízení o této žádosti dosud nebylo skončeno, zaměstnanecká karta je považována za platnou a je tedy možné rozhodnout o jejím zrušení.

[15] K odvolání stěžovatele vydala žalovaná dne 31. 8. 2021 rozhodnutí, kterým odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.

[16] Žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované zamítl krajský soud shora identifikovaným rozsudkem, který stěžovatel nyní napadá kasační stížností.

[17] Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[18] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Nejvyšší správní soud na tomto místě předesílá, že tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. K námitkám nepřezkoumatelnosti uplatněným v rámci jednotlivých kasačních námitek se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rámci jejich vypořádání (viz níže).

[19] Jádro stěžovatelovy argumentace představuje tvrzení, že řízení o zrušení jeho zaměstnanecké karty mělo být zastaveno. Krajský soud dle názoru stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku týkající se povinnosti správních orgánů zastavit řízení a nadto se s danou námitkou dostatečně nevypořádal, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Ztotožnil se s právním posouzením provedeným krajským soudem a jako takové ho přebírá, neboť má plnou oporu v právní úpravě a správním spisu.

[20] Podle § 66 odst. 2 věty první správního řádu: *řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká*.

[21] Podle § 47 zákona o pobytu cizinců:

(1) Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.

(4) Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. (důraz přidán).

[22] Mezi účastníky není sporu o tom, že stěžovatel požádal o prodloužení doby platnosti své zaměstnanecké karty včas dne 2. 10. 2020 v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. I podle názoru Nejvyššího správního soudu za této situace nastala tzv. fikce oprávněného pobytu (též tzv. fikce pobytu) podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle které se stěžovatelova zaměstnanecká karta považuje za platnou (až do doby

rozhodnutí o žádosti o prodloužení), a stěžovatel byl na základě této zaměstnanecké karty nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Platnost stěžovatelovy zaměstnanecké karty by zanikla uplynutím doby vymezené platnosti (tj. k 1. 11. 2020) v případě, že by stěžovatel o prodloužení doby její platnosti nepožádal. Jelikož však stěžovatel v souladu se zákonnými podmínkami o prodloužení předmětné zaměstnanecké karty požádal, její platnost v průběhu správního řízení nezanikla (stěžovatel na základě fikce platnosti této karty pokračoval v oprávněném pobytu na území). V případě zániku zaměstnanecké karty by stěžovatel nemohl žádat o prodloužení její platnosti a nemohl by na základě fikce odvozené od této karty oprávněně pobývat na území ČR. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány byly oprávněny zkoumat i otázku platnosti předmětné zaměstnanecké karty, neboť jak bylo uvedeno, tato nezanikla. S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že v nynějším případě bylo řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zahájeno podáním žádosti (§ 44 odst. 1 s. ř.) dne 2. 10. 2020, tedy až po zahájení předmětného řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Je tedy věcí správního orgánu, který vede toto později zahájené řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, aby ve vztahu k výsledku tohoto řízení podnikl patřičné procesní kroky. Nejvyšší správní soud dodává, že není názoru, že by uvedené závěry krajského soudu byly nepřezkoumatelné. Krajský soud vypořádal jádro žalobní argumentace, resp. všechny stěžejní otázky. Soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Východiskům uvedené judikatury krajský soud dostál.

[23] Stěžovatel dále brojil proti oznámení o zahájení řízení. Dovozoval, že oznámení o zahájení řízení neobsahuje řádně vymezený předmět řízení a toto řízení bylo nepřípustně zahájeno dvakrát, čímž byla založena překážka litispendence. Vypořádání této námitky krajským soudem pak označil za nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[24] Z předloženého správního spisu vyplývá, že v posuzovaném případě bylo řízení zahájeno dle § 46 odst. 1 správního řádu z moci úřední dne 12. 2. 2020, kdy bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 5. 2. 2020. Z této listiny se podává, že je se stěžovatelem zahajováno správní řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož neplní na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. V reakci na stěžovatelem podané oznámení o změně pracovního poměru ze dne 17. 4. 2020 správní orgán prvního stupně oznámením ze dne 19. 5. 2020 pouze upřesnil právní kvalifikaci předmětu řízení tak, aby odpovídala aktuálně zjištěnému skutkovému stavu věci, tedy že řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bude nadále vedeno

z důvodu podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, jelikož stěžovatel v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neplnil účel, pro který mu bylo povolení vydáno. Důvodem byla skutečnost, že podáním oznámení o změně pracovního poměru dne 17. 4. 2020 stěžovatel opět začal plnit účel, pro který mu byla zaměstnanecká karta vydána; původní právní kvalifikace § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, která vyjadřuje aktuální neplnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu, tak již nebyla na skutkový stav věci přiléhavá. Řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu tudíž bylo nadále vedeno z důvodu, že v uplynulém období od 11. 1. 2019 do 17. 4. 2020 stěžovatel neplnil účel, pro který mu byla zaměstnanecká karta vydána, což odpovídá právní kvalifikaci uvedené v § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se závěrem, že z citovaného vymezení předmětu řízení je nepochybně zřejmé, jaké řízení a z jakého důvodu bylo se stěžovatelem zahajováno. Jak uvedla žalovaná na s. 12 napadeného rozhodnutí, takto vymezený předmět správního řízení je dostatečný a s ohledem na identifikaci účastníka řízení a datum oznámení zahájení správního řízení je zřejmé, jaké pobytové oprávnění má být rušeno, dané správní řízení proto nebylo lze zaměnit za jiné. Je možno rovněž souhlasit s žalovanou, že skutkové okolnosti neplnění účelu pobytu ze strany stěžovatele měly být teprve předmětem dokazování v průběhu správního řízení. V této souvislosti lze poukázat na odbornou literaturu, podle níž *„při vymezení věci v oznámení o zahájení řízení je třeba přihlížet k povaze řízení. Věc by neměla být vymezena příliš konkrétně, neboť správní orgán nemá při oznámení o zahájení řízení zjištěn skutkový stav věci a nemůže tedy v oznámení o zahájení řízení konkretizovat předmět řízení stejným způsobem jako ve výrokové části rozhodnutí. Nelze ji však vymezit ani příliš obecně, neboť v takovém případě by oznámení o zahájení řízení do značné míry postrádalo smysl a účastník řízení by nevěděl, o čem bude v zahajovaném řízení jednáno*.“ (HRABÁK, J. *Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou*. 5., aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018. § 46.; důraz přidán). Těmto požadavkům vymezení předmětu řízení v nynější věci odpovídá. Nadto jak správně poznamenal krajský soud, z obsahu správního spisu vyplývá, že zástupci stěžovatele opakovaně nahlíželi do spisu, z něhož je zcela zřejmé, jaké správní řízení bylo proti stěžovateli vedeno a na základě jakých skutečností.

[25] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že oznámením ze dne 19. 5. 2020 správní orgán prvního stupně pouze upřesnil právní kvalifikaci předmětu řízení tak, aby odpovídala aktuálně zjištěným skutečnostem. Předmětná listina je výslovně označena jako: „*Oprava právní kvalifikace oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 5. 2. 2020 na základě zjištění nových skutečností*.“ Z obsahu obou oznámení je přitom zřejmé, že se stěžovatelem bylo vedeno jediné správní řízení, jehož předmětem bylo zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, a to z toho důvodu, že stěžovatel neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, tedy nevykonával zaměstnání, pro které mu byla vydána zaměstnanecká karta. Nelze přijmout interpretaci stěžovatele, že by oprava právní kvalifikace ze dne 19. 5. 2020 nově stanovila jiný předmět správního řízení, resp. že tímto oznámením bylo duplicitně zahájeno nové řízení v téže věci. Správní orgán je oprávněn upřesnit předmět řízení v průběhu správního řízení vedeného z moci úřední, pakliže tím nedojde k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016 - 25, či ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541). V souladu s uvedeným správní orgány

postupovaly. V jejich postupu nelze shledat ani jiné vady, které by vyvolávaly nutnost zrušení jejich rozhodnutí. Nejvyšší správní soud doplňuje, že posouzení námitky nedostatků zahájení řízení a jiných vad ze strany krajského soudu považuje za řádné a přezkoumatelné. Ani v této části proto zdejší soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným.

[26] Stěžovatel konečně vyjádřil pochybnosti ohledně vedení správního spisu. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že námitka stěžovatele, že oprava čísel jednacích ve spisovém materiálu vytváří pochybnost, zda spis obsahuje veškeré dokumenty, je zcela obecná a spekulativní. Stěžovatel nekonkretizoval, které další podklady pro rozhodování by měly být ve spise založeny, z kterých dalších podkladů měly správní orgány při svém rozhodování vycházet, ani jaké skutečnosti z nich měly vyplývat a jejichž nezohledněním by došlo k zásahu do jeho práv. Stěžovatel v průběhu správního řízení odmítal vypovídat, k věci se nevyjádřil, přičemž neoznačil ani další důkazy nad rámec výše uvedených. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s tím, že správní orgány si obstaraly podklady v rozsahu naplňujícím zásadu materiální pravdy. Jak již přitom bylo výše uvedeno, nedopustily se ani žádných jiných procesních vad. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by takovou vadu představovalo to, že původní sběrný arch (ve spisu) byl v průběhu řízení nahrazen novým, aktualizovaným sběrným archem. Z § 17 odst. 1 věta poslední správního řádu se podává, že *spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy*. Zákon tedy vychází z toho, že má být veden soupis (sběrný arch). Tento byl v dané věci veden. Došlo pouze k jeho aktualizaci. Stěžovatel přitom netvrdí (natož nedokládá), že by ve spisu chyběla nějaká zásadní listina, resp. že by došlo k nepřípustné manipulaci se spisem. Stěžovatel ostatně ani nekonkretizoval, jakým způsobem měla absence původního sběrného archu do jeho práv zasáhnout. Netvrdil například, že by ze spisu byla vyjmuta nějaká zásadní listina, která by měla vliv na výsledek řízení (a tomu byl následně přizpůsoben obsah sběrného archu). Jeho argumentace byla obecná a spekulativní. V podrobnostech odkazuje kasační soud na rozsudek krajského soudu. Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že stěžovatelem poukazovaná judikatura k náležitostem vedení spisu v nyní posuzovaném případě není příléhavá, neboť se týká odlišných skutkových okolností. V žádném z označených rozhodnutí nebyla řešena skutková a právní situace odpovídající nynější věci, závěry těchto rozhodnutí proto na nyní posuzovanou situaci nebylo lze vztáhnout.

[27] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s nosnými závěry krajského soudu, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci

plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[30] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44).

[31] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta prvá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu